

[Helle Degn]

lidt teoretisk plan, men den er bestemt nødvendig. Vi har i hvert fald noteret os, at der har været vældig lyst til debat, men måske lidt mindre lyst til at gå tættere på de krav, som skal stilles til enhver af os og ikke mindst til enhver af ministrene i den siddende regering. Vi skal stille nogle krav til en national bevidsthed og en national politik.

Jeg vil bruge Miljøstyrelsens chef som eksempel. Han er i gang med et spændende udviklingsprojekt i en gruppe, der er sat i gang med at udvikle ny miljøteknologi med henblik på eksport. Meget spændende kræfter har Miljøstyrelsens chef samlet om sig for at være med til at give nye perspektiver i dansk erhvervsliv, dansk produktion og dansk eksport, som i høj grad ligger i forlængelse af denne diskussion om en bæredygtig produktion og udviklingsproces.

Vi skal stille krav til den danske internationale bevidsthed og politik i overensstemmelse med Brundtland-kommissionens perspektiver, og vi ser med interesse frem til det politiske svar, regeringen vil lægge frem, næste gang vi spørger. Det er dejligt at høre, at udenrigsministeren i hvert fald føler sig forpligtet til på sit område at arbejde videre med denne handlingsplan. Det, Folketinget kan give udtryk for og håbe, er, at den samlede regering politisk vil tage sig af sagen, tage den alvorligt og lægge nogle nye perspektiver ind i både vores nationale og internationale politik.

Et skift i vores rovdrift på klodens ressourcer kræver handling nu, det er jeg enig med både SF's ordfører, hr. Riishøj, og fru Lone Dybkjær om. Begge fastslog det i deres indlæg her i dag.

Der er faktisk en lang række organisationer, der herhjemme har taget initiativer til at medvirke til at skabe bevidsthed ved tryksager, konferencer, artikler og aktioner, og det synes jeg er dejligt. Det er jo på en måde vores chance og mulighed for at få nogle gode forslag frem og blive bedre til at stille krav til den forandring, som vi ønsker.

Man kan ikke ligefrem sige, at regeringens ministre har løbet storm på talerstolen. Det kunne ellers have været spændende med nogle nye perspektiver og nogle meldinger fra denne regering. Venstres og De Konservatives ordførere har efter min oplevelse nærmest hæftet sig sådan ved det mest positive og de håb, vi ligesom som menneskehed kan klynge os til, og

meget lidt ved de krav, som vi med rette må stille til vores egen politik, f.eks. landbrugs-, fiske-, industri- og energipolitikken.

Til Fremskridtspartiets indlæg i debatten i dag: Fremskridtspartiets tanker om en raslebøssebistandspolitik er efter vores opfattelse håbløse. CD's gruppeformand og hr. Kelm-Hansen har så udmærket svaret på det politiske angreb på den danske ulandsbistand.

Folketingets interesse for de store perspektiver i vores politik har vist sig her i dag, og vi ser frem til den videre dialog med stor interesse. Vi vil følge den videre proces meget nøje.

Afslutningsvis skal jeg sige, at Socialdemokratiet selvfølgelig må stemme imod den af Fremskridtspartiet stillede dagsorden.

Per Stig Møller (KF):

Her i anden runde skal det ikke være så meget, vi har jo talt i mange timer. Men jeg vil indledningsvis sige til fru Helle Degn, at jeg er da ked af, at der er gået så lang tid, så fru Helle Degn allerede har glemmt, at jeg brugte mindst 25 procent af min taletid til at tale om de krav, vi måtte stille til os selv, og som vi allerede har stillet. Jeg er da ked af, at det er gået fru Helle Degns ører forbi, men så må jeg jo håbe på, at referatet bliver læst.

Ellers vil jeg sige til hr. Behnke, som jo også har stillet et dagsordensforslag, at forslaget om, at ulandsbistanden bør være privat, er da udmærket. Den bør også være privat. Men lad os nu sige, at det havde været grundholdningen i verden efter 1945 og Marshallhjælpen skulle have været privat, så ved jeg ikke rigtig, hvordan det var gået med opbygningen af Vesteuropa. Så jeg tror, at vi nok hellere må sige: mere privat hjælp, men også mere offentlig hjælp, for det er meget vigtigt, at der kommer ting i gang.

Jeg tror nemlig ikke, det er rigtigt, som hr. Behnke siger, at vi fornægter den danske skatteyder ved at give ulandshjælp. Nej, jeg tror, at hvis den danske skatteyder nægtede at give ulandshjælp, så ville skatteyderen fornægte sine børn. Det Øst-Vest-problem, vi har i dag, vil være for intet at regne mod Nord-Syd-problemet, når vi går 12 år frem i tiden, dvs. indtil næste årtusinde, hvis ikke vi gør noget for at få gjort skellet mellem Nord og Syd mindre og får sat gang i væksten, selvhjælpen, selvforsyningen i Den Tredje Verden. Og det er det, vi jo gør gennem videnskabsoverførsel, gennem struk-